

Francesc M. Rotger

El cicle que el Centre de Cultura "Sa Nostra" dedica a Pier Paolo Pasolini, amb motiu dels trenta anys de la seva mort, inclou, entre d'altres títols, la seva adaptació cinematogràfica de *Medea* (1969), protagonitzada per la llegendària cantant d'òpera Maria Callas. Tal vegada aquest és un dels personatges femenins més atractius i terribles de

la mitologia clàssica. I al mateix temps, un dels papers de dona més seductors i sagnants del nostre teatre més antic: un autor grec, Eurípides, i un altre de romà, el cordovès Lucius Annaeus Seneca, li dedicaren sengles tragèdies. En totes dues s'inspirà el director d'escena mallorquí Rafel Duran per presentar-nos, aquesta temporada passada, la seva *Medea Medea*, amb una esplèndida Caterina Alorda. Clar que, si hi ha una actriu

de parla catalana identificada amb el mateix personatge, aquesta és, sense dubte, Núria Espert; de la qual record, personalment, una versió dirigida per Lluís Pasqual cap als primers anys vuitanta. Una altra bona intèrpret, Sílvia Munt, encarnà davant el públic de Mallorca una *Medea* contemporània, de Martin Blanchard. Pel que fa a la pantalla, també el possiblement sobrevalorat Lars von Trier realitzà la seva *Medea*, a partir d'un guió de Dreyer.

La programació de "Sa Nostra" ens torna així mateix les posades en escena cinematogràfiques de Pasolini a partir de dos apassionants reculls de narracions medievals: *El Decameró*, de Giovanni Boccaccio, i els *Contes de Canterbury*, de Geoffrey Chaucer. A aquesta darrera, Pasolini mateix es reservà el paper de Chaucer. Tot dos llargmetratges integren l'anomenada *Trilogia de la vida del realitzador italià* amb *Les mil i una nits* (1974), la seva darrera pel·lícula abans del seu testament nihilista *Saló o els darrers 120 dies de Sodoma*. El teatre d'ara mateix també ha volgut acostar-se a la Bagdad mil·lenària del califa Harun al-Raschid i de la narradora Xahrazad, amb dues versions distintes de companyies catalanes, una d'elles a càrrec de Roseland Musical i l'altra de Comediants, aquesta encapçalada per l'actriu menorquina Queralt Albinyana. També el cinema ha viscut d'altres lectures de las faules orientals traduïdes per Richard Burton, com aquelles *Arabian Nights* (1942) de John Rawlins, protagonitzades per la dominicana Maria Montez, amb la qual hauran somniat generacions d'adolescents. No parlem d'altres produccions específiques reservades a alguns dels personatges d'aquests contes, com Simbad, Aladí o Alí-Babà.

Ja que hem fet referència a Lars von Trier, al Festival de Tardor de Madrid es presenta *Celebració*, versió escènica de la pel·lícula *Dogma* de Thomas Winterberg, després de fer-ho a la nostra Fira de Manacor. Dins l'esmentada mostra a la Vila i Cort veig al Teatro Pradillo *House of no more*, un espectacle coescrit i dirigit per Caden Manson que barreja el teatre i el cinema: les màquines rodren com si s'estigués filmant una pel·lícula, però els intèrprets actuen en directe; amb una sincronització que resulta impressionant. 🎬

Maria Callas,
protagonista de *Medea*.